

PROZA

daar sta ik dan op de voorplecht, turend door de mist. Hoor de landvogels. Hoor een sterke branding. Zie wat toppen van bomen. Peil hoe ondiep het water wordt. Versmachtend sta ik daar op de voorplecht. Niet lang zal het nu toch nog duren? Ik tuur en tuur. Ik bekijk mijn kaart nog eens. Ga ik wel de goede kant op? Mijn kompas toont nog steeds de juiste richting. En gisternacht bij het licht van sterren heb ik mijn positie nogmaals bepaald. Ik merk het aan de bemanning. Op een of andere manier ruiken zij dat er land aankomt. Ruiken ze vers drinkwater. Ruiken ze vers vlees. Zolang zijn we nu al op weg. Soms was ik vertwijfeld en vroeg me af of we nog goed zaten. Dan las ik kaarten die allang waren verbeterd. Vroeg aan de kok welke kant we op moesten. En zelfs de kolonel heb ik het gevraagd. Hij wist alles van reizen, maar wel op land, toch hoopte ik dat hij mijn koers kon bevestigen. Als ik zo 's nachts wel eens op het middendek stond, vroeg ik me ook af of heel het schip het wel zou houden. Mijn snelheid lag dan dagenlang boven het maximum aanbevolen. Dan was ik bang dat het hout zou gaan schuren, de klinknagels eruit zouden schieten. Soms kwam ik een klein eilandje tegen. Even legde ik dan aan. Gunde het schip rust. Maar meestal wou ik na een nacht gelijk weer verder. Gebruikmakend van een gunstige wind.

Nu zou het dan zover zijn. Nog even...

"...anderen roepen, schreeuwen naar mij.
Mijn blik lijkt weggetrokken te worden.
Maar wie was zij, dat zij toch voor mij meer betekende dan dat geroep?
Dan het huilen van een kind?
Waarom hield zij mijn gedachten gericht op haar ogen?
Leek mij bij haar te zijn meer waard als leven boven?
En toch weer niet?
Maar in ieder geval kostbaarder dan goud?
Ach, wat was goud nu eenmaal?
Bij het helpen van anderen, was zij daar ook.
Lichtte ze mij bij.
En ik droomde weg naar dat dal van haar dromen.
Tussen die bloemenweelde zag ik haar gezicht.
Voelde me duizelig worden in haar ogen.
En ik durfde niet een andere kant te zien.
Enkel de waterpomp staat nog in dat dal.
Waar nog steeds water uit gepompt wordt.
Door boeren, door herders.
Ik mag er nog graag verpozen.
Wacht tot ze weer van die heuvels afrent.
Tot ze me in slaap wiegt.
Haar dromen houden me wakker.
Haar stem..."

Wij zijn levend!

"En wat is dan dit leven dat wij leiden?" Waar zovelen zich afvragen of ze het wel echt leiden? Leiden, lijden; het lijkt zo'n klein verschil. Net zoals leiders en lijdens. Als dat al goed Nederlands is. Weet iemand richting te geven?

Leiden wij ons leven? Of iemands droom? Leven wij nog werkelijk? Zonder in te houden? Regels leiden tot lijden en leiders tegen regels. Zo lijkt alles van buitenaf opgelegd. Geen innerlijke motivatie lijkt te leiden tot wie of waar je maar wilt zijn.

Ergens zijn is verheven boven iemand zijn. Een functie een identiteit. Hebben wij gekozen of is het ons opgelegd? Een ideaalbeeld dat niemand ideaal ziet en ieder wil zijn. Een beeld dat hoger staat dan onszelf. Een beeld zo ver verwijderd van ons dat opgeven of opbranden de enige mogelijkheden lijken. En bereiken het hoogste dat er is. Niets bereiken.

Zijn wij slaven? Of zijn wij überhaupt wel? Vragen die op een pakje boter te lezen zijn. Ons bestaan in de marge van de welvaart. Dankbaarheid om niets, vreugde om wij. Enkel om waar we zijn. Maar kom niet aan met ons. Wie zijn wij anders dan een paar toevallig bij elkaar levende ikken?

Ik ben? Waarom wordt zijn zo zwaar onderschat? Zo vanzelfsprekend gevonden? Zelfs de andere kant lijkt normaal: niet meer zijn. Lichamelijke en geestelijke slachtingen verdwijnen in doofpotten en op zondebokken.

Is zijn vrijwillig? Onverantwoordelijk? Zonder verantwoordelijkheid?

Waarom wil niemand meer zijn? Geloven we onze maskers, leveren we onszelf over aan niets. Dingen die niet tellen vertellen van ons. Leeg onze lichamen, leeg onze geest, leeg ons bestaan. Een omhulsel zo gekleurd, zo interessant gemaakt, dat de binnenkant ons niet meer kan boeien, of zelfs niet meer wil boeien. Het liefst zouden we niet zo leeg van binnen willen zijn. En dat maakt me telkens hoopvol. Het kan dus. Het is waar. Maar het enige dat gebeurd is het vacuüm zuigen van ons hart. Geen hart, geen leegte. Was zij eerst nog te vullen, nu is zij enkel maar een punt.

Een lichtpuntje zou ik willen zeggen. Wie zijn de sterken die niet buigen en dat lichtpuntje kunnen laten aanwakkeren? Dat onuitblusbare vuur verder brengen?

Wij zijn levend? Misschien kan iemand mij vertellen hoe hij of zij dat weet?